

EMPERYALİSTLER NİÇİN PARA DAĞITIR?

Aydınlık Dergisi, 27 Mart 2005

Yıldırım Koç

Bizim milletimizin gönlü zengindir. Özellikle yoksulun gönlü daha da zengindir. Halkımızın çoğu, elindekini avucundakini kolayca paylaşır. Anadolu'da hala "Tanrı misafiri" gibi bir anlayış varlığını sürdürmektedir. Birçok insanımız hala "insanlık öldü mü, yahu" diyerek, maddi çıkarları bir kenara atabilmektedir. Hele biraz duygularına hitap edilirse, bizim insanımız ekmek parasını bile bir yardım kampanyasına verip, arkasından nasıl para bulacağım diye kara kara düşünebilir. Alışveriş yaparken üç-beş kuruş eksikiniz çıksa, "yarın getiririm" deseniz, esnafın çoğu, "estağfurullah abi, ne demek" der.

Avrupalı genelde böyle midir? Yolu Avrupa ülkelerine düşenler bilir. Bir dükkandan mal aldığınızda, satıcı malı elinde tutar, sizin verdiğiniz paraların son kuruşuna kadar tamam olduğuna emin olduktan sonra, malı size uzatır. Aile içinde kadın ayrı kazanır, ayrı harcar; erkek ayrı kazanır, ayrı harcar. Çocuk belirli bir yaşa geldiğinde aile bütçesine katkıda bulunmak veya evden ayrılmak zorundadır. "Alman usulü" lafı boşuna çıkmamıştır.

Peki, çocuğundan bile para esirgeyen Avrupalı, nasıl oluyor da bu aralar Türkiye'de para saçıyor, birilerine para dağıtıyor?

ABD için durum farklı mı? Sineğin yağını çıkarmaya çalışan Amerikalılar, niçin bir sürü insanı Amerika'ya davet ediyor, onların giderlerini karşılıyor? Niçin Amerikan sendikaları, Türkiye'deki sendikalarımıza para vererek ortak proje yapmayı öneriyor?

Tabii, daha önemli soru şu: Niçin bazı insanlarımız Avrupalı'nın, Amerikalı'nın, Japon'un parasının peşinde koşuyor ve bu paralar karşılığında onlara ne veriyor?

Emperyalistlerden para alanların bu soruya verdikleri genel bir cevap vardır: "Bize para veriyorlar ama ne yaptığımıza karışmıyorlar" derler. Buna kendileri de inanmazlar, ama en doğal savunma biçimleri budur.

Kimler emperyalistlerden para alıyor ve bu para karşılığında ne yapıyor?

Eskiden ajan çalıştırmak zordu. Günümüzde kolaylaştı. Binlerce Amerikalı istihbaratçı Türkiye'ye 1960'lı yıllarda "barış gönüllüsü" adı altında geldiler, köylerimizde ve kasabalarımızda araştırmalar yaptılar. Bu çalışmalar bir süre sonra tepki çekmeye başlayınca, yeterli bilgiyi topladıklarını düşünerek geri çekildiler.

Bugün istihbarat çalışmalarında genellikle ülkemiz vatandaşları kullanılmaktadır. Emperyalist devletler tarafından giderleri karşılanarak yurtdışına gezilere götürülen insanların bir bölümü, şükran duyguları içinde, samimi görüşmelerde ülkemize ilişkin tüm bildiklerini anlatmaktadırlar. Ayrıca, kolayca arkadaş olan bazı kişiler, bu bilgi (istihbarat) akışını, ara sıra verilen küçük hediyeler karşılığında sürekli de kılabilirler. Bir süre sonra hediyelere alışan bazı kişiler, bilgi aktarımını daha sistemli hale getirmektedir. Alın size gayet ucuza mal olmuş bir yerli ajan.

Bilgi toplamada ve gerçeklerin kamuoyuna yansıtılmasını önlemede de "projeler" kullanılmaktadır. Diyelim bir üniversitede öğretim üyesiniz. Aldığınız maaş belli. Yetmiyor. Dışarıda ek bir iş arıyorsunuz. Avrupa Komisyonu'ndan (Avrupa Birliği'nin yürütme organı) proje dağıtıldığını duyuyorsunuz. Sizin konunuzla ilgili bir proje önerisi geliştiriyorsunuz. Kabul ediliyor. Böylece zokayı kendiniz yutuyorsunuz. Proje tezgahına bir düşen kişi, bundan kolay kolay kurtulamaz.

Proje tezgahı nedir? Avrupalı veya Amerikalı istihbarat örgütleri, Türkiye’de belirli bir konuda derinlemesine araştırma yapmak istemektedir. Ancak bunu kendileri gelip yapsalar, güvenlik kuvvetlerinin dikkatini ve tepkisini çekecektir. Ayrıca, halkımız arasında bulunan birçok sağduyulu insan, bir yabancıнын sorduğu sorulardan hangi sonuçların çıkarılabileceğini değerlendirebilmektedir. Bir yabancıнын “bilimsel çalışma” gibi masum bir görüntü altında ülkemizde istihbarat çalışması yapması kolay değildir. Ayrıca, oldukça da pahalıdır. Çözüm nedir? Çözüm, projelerdir. Avrupa Komisyonu, hangi konuda istihbarat toplanması gerekiyorsa, o konuda bir proje hazırlıyor ve ilgililerin dikkatine sunuyor. Projeyi alan kişi, 6 ay veya 12 ay gibi sürelerle belirli bir aylık alıyor. Bu aylık, ülkemizdeki vergi sistemi içine sokulmadan, yani vergilendirilmeden ödeniyor. Ayrıca, bir yakınınızın “asistan” adı altında projeye yamanması ve ona da beş-on kuruş avanta sağlanması imkanı var. Proje, kırtasiye gibi bazı giderlerle de şişirilebiliyor.

Bir anda kendi maaşından daha yüksek bir “proje katkısını” alan kişilerin çoğu, bu ek gelire uyuşturucu gibi bağlanıyor. Arabası yoksa araba alıyor. Arabası varsa, arabasını yeniliyor. Cep telefonunu değiştiriyor. Her gün televizyonlarda reklamı yapılan malları alıyor. Eski televizyonunu atıyor, duvara asılabilir ince televizyonlardan alıyor. Böylece çarka dahil ediyor. Yeni projeler alabilmek için de istenileni yapıyor. Alan memnun, satan memnun.

Bu tezgaha bir kez düşen birçok kişi, bu ek gelirden o kadar keyif alıyor ki, akan musluğun kapanmaması için hem projede en iyi hizmeti sunuyor (en iyi ve güvenilir istihbaratı derlemeye çalışıyor), hem de hayatının diğer bölümlerinde, milli çıkarlarını, düşündüklerini ve gerçekleri unutup, halkımızı emperyalistlerin istedikleri biçimde yönlendirmeye çalışıyor. Zaten bu biçimde bir kez tezgaha dahil oldu ve emperyalistlerin borazanı haline geldi mi, emperyalistlerin ve onların yordakçılarının denetimi altındaki bazı televizyon kanalları ve gazeteler, bu kişileri şişirmeye de başlıyor. Efendileri, uşaklık edene, iyi maaşın yanı sıra iyi bahşiş de veriyorlar.

Emperyalistlerin ödeme biçimi son derece zengin. Bazılarına para veriliyor. Bazılarının kendilerine veya yakınlarına yurtdışında gezi ve hatta eğitim-araştırma bursu sağlanıyor. Bazıları küçük hediyelere teslim olurken, bazılarının hediyesi daha büyük oluyor. Yurtdışına geziye götürdüklerinin bir bölümünün özellikle kadın konusunda zaafı varsa, son derece gelişmiş kamera sistemleriyle bazı sahneler kaydediliyor ve gerektiği zaman kullanılıyor.

Vatanımıza yönelik saldırı bu kadar yoğunken, bazı okumuşların niçin sustuklarını, hatta susmanın ötesinde emperyalistlerin değirmenine niçin su taşıdıkları sorusunu ancak bu ilişkileri bilerseniz cevaplayabilirsiniz. Tabii ki her yurtdışına giden aktif veya pasif ajan olmaz. Tabii ki emperyalistlerden her proje alan ihanet içinde değildir. Ama ülkemizde bu kadar hainin çıkmasında bu yurtdışı gezilerinin ve projelerin önemli bir etkisi vardır.

Geçtiğimiz yıllarda Avrupa Komisyonu Türkiye eski Temsilcisi Karen Fogg bana iki defa proje teklif etti. İlk tekliften sonra önce kendimden kuşkulandım. Bana böyle bir teklifte bulunmaya cesaret edebilmesine neden olacak bir hatam mı oldu, emperyalizm karşıtlığımda yeterince kararlı gözükmeydim mi acaba diye düşündüm. Bunun üzerine Avrupa Birliği emperyalizmi konusundaki yazılarımı daha da sertleştirdim ve artırdım. Bir teklif daha geldi. Bu kez gönül rahatlığıyla reddettim. Bugün de Avrupa Birliği emperyalizmi konusunda aynı tavrımı sürdürüyorum. Benim iflah olmaz bir AB emperyalizmi düşmanı olduğumu artık kesin bir biçimde anlamış olsalar gerek ki, artık teklif filan da gelmiyor.

Bugün yapılması gereken işlerden biri, Türkiye’de hangi kuruluşların ve kişilerin, herhangi bir yabancı devletten hangi ad altında olursa olsun nasıl bir menfaat temin ettiğinin belirlenmesidir. Bugün para alan yarın buyruk alır. Daha sonra da bu kuruluşların ve kişilerin ulusal çıkarlarımız konusunda izledikleri çizgiye bakmak gerekir. O zaman bazı davranışları anlamak daha kolay olacaktır.